

gewonden was het een geluk, dat een officier van gezondheid reeds op het slagveld kon helpen, want 't bloedverlies van de meesten was zeer groot. Achmad lag buiten kennis en werd ondersteund door den gewonden luitenant, die met moeite naar hem was toegekropen.

De geneesheer wilde het eerst den luitenant helpen, doch deze verwees hem naar sergeant Achmad, die zich zoo dapper gedragen en tengevolge van bloedverlies zijn bewustzijn verloren had, of reeds gestorven was.

Achmad werd onderzocht en verbonden; de luitenant was gelukkig toen hij hoorde, dat deze krannige onderofficier nog leefde. Wel

Achmad werd onderzocht en verbonden.

was de wond gevaarlijk. Het schot had het been gedeeltelijk verbrijzeld, doch

er was gegronde hoop op het behoud van het kostbaar leven.

Nadat de gewonden verbonden waren, keerde men naar den kraton terug, van waar 15 gewonden naar het hospitaal werden vervoerd.

Des middags bezocht de generaal hen.

Toen hij bij Achmad kwam, schudde hij hem de hand en roemde zijn dapper, beleidvol gedrag, dat de generaal thans kende uit de mededeeling van den luitenant.

„Uwe beloning zal niet uitblijven,” zeide de generaal. „Gij hebt u niet alleen moedig en trouw, doch ook beleidvol gedragen, sergeant. Ik ben er trotsch op zulke mannen onder mijne bevelen te hebben.”

Door de zorgvolle behandeling, die Achmad in het hospitaal, ondervond, was het gevaar weldra geweken. Wel behield hij het been, doch toen hij het hospitaal kon verlaten, was het gewonde been korter dan het andere, zoodat hij hinkte en voor den militairen dienst werd afgekeurd.